

Pasaj

LIMES
2019

CUPRINS

GRĂDINA.....	7
variațiuni de iubire	15
variațiuni de transcendere	49
o decantare de umbre	79

Nașterea noastră pe un anume meleag
nu e deloc întâmplătoare –

homeopatic mistuiți în mine
toți cei ce s-au dus

cu discreția unei flori
răspândindu-și mireasma.

Să dai însă-n vileag lucrurile,
nu ajunge.

Tot ce se înfățișează
ochiului în lume

se petrece, doar ochiul deschis
dinlăuntru trezind.

Azi au nevoie de victime
ascunși în vizuinile lor de beton,

acolo unde se decid
vinovații, *știutorii, trezitorii,*

prada fiind însuși acest meleag
în care n-au existat decât victime,
opresorii preschimbându-se cu răbdare
în binefăcători.

Așadar, mai bine măhuri străzile
cu un prieten – respirația nu are
nevoie de cuvinte –

cum pe vremuri se ardeau deținătoarele
adevărului, când, nu atât *cum* spui,
ci *de ce* spui ceva, pare a fi esențial.

Și-am lăsat în urmă tot ce mi-era drag.
spre a îndrăzni saltul

în mireasma divină
printre cei ce nu știu decât să vândă

până și frumusețea ce li se dăruiește
neștiutoare, inocentă.

Ne mai întâmpinăm noi *întru-adevăr*
unul cu altul, când până și un copil

nu se îndreaptă cu frică, ci săltând
de bucurie înspre *tine*,

aici, unde cei buni se cunosc între ei,
doar cei răi re-cunoscându-se,
cum spunea cineva.

Vom fi oare nevoiți din nou
să ne ascundem în spatele unei fabule,
ori vom lăsa totul baltă, spre a face
din vorbe alean?

Trecerea de la paraliteratură la scriitorul
cumsecade, de la modernism la *puhivism*,

sub asediul beznei, când atacul se întetește
sfârșitul, tot mai aproape,

și se desprind de prispă, mai fiecare,
și se duc, se tot duc

în Aflare prin lume, căci fiecare-și are
calea lui de reîntoarcere,

și-ntr-un târziu revin,
revin în vechea biserică de lemn

a copilăriei, aidoma
unei reîntoarceri *acasă*.

Însă, la ce bun să te mai duci în pustiu
când totul e atât de pustiu în jur – aici

unde prima ninsoare e aidoma primului
sărut, când până și moartea mai ezită.

De-aș vorbi despre un singur martir pe zi,
aș ajunge pesemne la adânci bătrâneți,
amintind doar o fărâmə din ei.

*Tu suferi atâta, ca alții să poată fi fericiți,
mi-ai spus cândva. firește, sunt prea bătrân
acum spre a muri,*

restul neajunsurilor le vom duce cu noi dincolo.

Nici ploaia nu mai este ce-a fost.

Bătrânii vorbeau pe-atunci despre răz-*boi*
vorbeau despre răz-*bou*, surâzând.

Cei ce-au plâns îndelung, văd mai pătrunzător,

lacrima limpezind ochiul –

imunitatea sufletului

fiind iubirea, și cum mai schimbă,

cum mai schimbă o femeie un vechi prieten
aici, unde-i tot mai rău, altminteri n-ar crede mulți

în această iresponsabilitate organizată: *cândva
a fost mai bine.*

Și chiar dacă un război fatal ar distruge,

ar face să dispară totul,
treptele lăuntrice

pe care experimentul, *aflarea* le-au înălțat în noi,

nu vor dispărea, nici după o moarte – învăluie-mă

învăluie-mă, așadar, la noapte, cu o bătaie de inimă,

aici, unde un arbore e mult mai mult decât un arbore

apa, neînchipuit mai mult decât apă plutind pe apă,

adevărata democrație, mereu

tirania, căci ei au ciocanul și caută pretutindeni un cui

și-o lungă dără de sânge
se-ntinde în urma vremurilor

de la începuturi, umbrele
fiind tot mai reci în jur,

încât mă întreb
dacă mai suntem încă vii.

Într-o caricatură,
într-o poză înscenată
se vede o mulțime cu haine pestrițe.

Oacheși, obscuri și adunați
în jurul unui *copil cu zulfii blonzi*.

Și-n această mirare înscenată se înscrie
o întrebare tipică adresată celui mic:
tu de unde vii ..

Pe pajiștea din fața casei însă, turturelele
ciugulesc boabele căzute – ele simt că se află
într-o anume mână.

Astfel, mereu ne părăsește în somn cineva,
Pentru ca altul să ne poată însoți visul până-n zori.

Dacă înțelepciunea ar fi un rezultat al suferinței
n-ar alerga în jur doar înțelepți strigând
ca-ntotdeauna, ave caesar?

Ce determină însă pasărea să se desprindă deodată
de cârd și să o taie-n zbor, ca și chemată de o voce?

Noi, așa ne-am pomenit, privatizând
până și ce a mai rămas din grai
că din sudoarea celor mulți se culege
sarea pentru cei puțini – reci

pe aceste meleaguri, unde până
și timpul s-a fosilizat, unde

când ne obișnuim
și cu frigul, iarna
e pe sfârșite
pe-acest meleag în mireasma firelor
de iarbă unduind dinspre morminte

înspre crucile clopotnițelor, singurele ancore
care ne mai opresc alunecarea în neant.

Timpul îngHITE și mistuie totul.
memoria, nu.

Pe cei dragi îi visăm rar.

Pe Hristos nu l-am visat niciodată

fiindu-mi mereu aproape, aici unde

dacă pășesc pe drumuri pietruite, nu pășesc

din piatră-n piatră – din durere-n durere.

Iar, dacă tratăm lumea drept reală,

nu e oare pentru că visăm, fără de-a ști
cu toții, fotoni ai autoportretului divin,
însoțind din miezul odihnei vântul
de vară printr-un lan – foșnet de cânt vizibil

unde a fi singur denotă îndepărtare